

sulatához, sőt merő jóakaratból azonnal besugta a dolgot a gimnázium igazgatójának, Tatay Istvánnak, ki Zoltán sorsát szívéen hordva, szigorúan megleckéztette őt. De ekkor minden intés hiábavaló volt. Most már mindenáron színész akart lenni s mert célját Szarvason el nem érhetette, búcsúzatlanul neki indult a nagy világnak. Elvándorolt a szomszédos Mezőtúrra és az ott működő színész-társulatnál felvettette magát.

De P. István rögtön ott termett és elvitte magával Csákkóra, azzal a szándékkal, hogy ott személyes felügyelete alatt mint magántanuló folytassa tanulmányait. Zoltán ki is húzta nála tavaszig, amibe belejátszott az is, hogy később kitört betegsége ekkor már mutatkozni kezdett, mert itt is hónapokig gyöngélkedett. Tavaszra azonban visszanyerte rugékonyságát s most már nagybátyja tudatta vele, hogy a VII-ik gimnáziumi osztály második felévére személyesen íratja őt be magántanulónak Pesten, hogy az elmaradt vizsgálatot letehesse. 1867. ápr. 20-án Zoltán erre ismét eltűnt Csákkóról és egyenesen Debrecenbe ment, ahol akkor Lángi Boldizsár színigazgató 30 frt havi fizetéssel segédszínésznek szerződtette. 1868-ban Szegeden működött, Kocsisovszky Jusztinnál, ahol P. Zoltán rendkívül szerette a kényelmet, átaludta a próbákat és akaratlan hanyagságával gyakran megzavarta a rendet és igazgatója csak azért nézte el a szabálytalanságot, mert Petőfi fiáról volt szó. Ez időben megpróbálkozott egyszerűen nagyobb szereppel is, de sikert nem tudott fölmutatni. Egyik jelentősebb szerepe a »Barankovics György«-ben a fiatalabb fiú volt. Gyenge színész volt. Alakja, megjelenése tetszetős volt ugyan, de fátyolozott hangja miatt nagyobb szerepekre nem vállalkozhatott, mindamellett megmaradt e pályán 1869. év őszéig. Életének utolsó nyarát Gleichenbergben töltötte, ahonnan kissé megerősödve tért haza, de pár hónap múlva elhunyt. Gyászjelentését halála előtt két évvel ő maga készítette el Pusztá-Csákon. Hamvait a Petőfi-Társaság 1908. okt. 24-én exhumáltatta és a Petőfi-családdal közös sírba helyezték el a kerepesi-úti temetőben. Alakját »Zoltánka« c. alatt színpadra vitte Krudy Gyula, hemutatta a Magyar Szín-

ház, 1913. nov. 15-én, Törzs Jenővel a címszerepben.

**Petrán (Csányi) Gyula**, színész, sz. 1889. nov. 4-én, Zomborban. A felsőkereskedelmi iskola elvégzése után az Országos Színészegyesület iskoláját végezte el és eleinte Kolozsvárott, majd Hidvéghy Ernő staggione társulatánál működött. Sikeresen alakított szerepei: A nagyherceg (Lyon Lea), Faun, A férj (Farkas), Szatin (Éjjeli menedékhely), 1920 óta a budapesti államrendőrség detektívtestületének tagja. — Felesége: Hegedűs (Handel) Cornélia, naiva. 1912-ben lépett a színpadra mint Kassai Károly tanítványa. Játszott Aradon, Nagyváradon és Újpesten. 1914-ben, amikor férjhez ment visszavonult a színpadtól.

**Petráss Böske**, színésznő, 1907. okt. havától a Népszínház tagja volt. 1913. aug. 28-án férjhez ment báró Podmaniczky Györgyhez. (Nővére: P. Sári, énekesnő. L. o.).

**Petráss Sári**, énekesnő, sz. 1888-ban. Az Országos Színészegyesület iskoláját látogatta és először a Vígszínház színpadán lépett föl az »Ancsi sár, Jancsi nevet« c. egyfelvonásos Offenbach-operettben. Itt tűnt föl Vidor Pálnak, a Népszínház akkori igazgatójának, aki nyomban szerződtette. Első fellépte a Népszínházban, Hűvös Iván operettjében, a »Két Hippolit«-ban volt, majd a »Papa lánya« c. énekes vígjátékban játszott. Igazi sikereinek sora azonban 1907. febr. havában a »Sogun«-nal és a »Hollandi lány«-nyal indult meg a Király Színházban, 1910. nov. 14-én innen búcsút vett, miután Bécsbe, december havában pedig Berlinbe szerződtött. 1912-ben külföldön aratott diadalt, így májusban londoni, majd amerikai színpadokon. 1915. ápr. 20-án ismét hazatért, akkor a Király Színház vendége volt. (»Lengyelvér«: Heléna). 1917. márc. havában férjhez ment Sommerhoff Félix, németországi gyároshoz, akinek Svájcban is nagy vállalatai vannak. 1923. ápr. 19-én új házasságra lépett Gordon Crockerral, a Skót-magyar kereskedelmi társulat igazgatójával. 1927. dec. 30-án fellépett a Városi Színházban »A cigánykirály« c. operettben mint Baróthy Anna. 1928. nov.